కథా కౌముది

కాలం తెచ్చిన మార్పు - మధురవాణి

"కిరణ్ .. కాలేజ్‌లో ఉన్నప్పుడు ఒకసారి ఏమైందో తెలుసా! మా ఫ్రెండ్స్ అందరం కలిసి మధ్యాహ్నం క్లాసులు ఎగ్గొట్టి నాగార్జున సినిమాకి వెళ్ళాం. అప్పుడు.." అంటూ కళ్ళు చక్రాల్లా తిప్పుతూ ఉత్సాహంగా చెపుతున్న నీలిమ మాటలని మధ్యలోనే ఆపి "సినిమా చూసినంతసేపూ మీ అనంతకి ఒకటే కంగారు, కాలేజీ ఎగ్గొట్టి సినిమాకి వెళ్ళారని. దాంతో సినిమా చూస్తున్నంత సేపూ తను భయపడుతూనే ఉంది. అంతే కదా నీలూ!" అన్నాడు కిరణ్ .

"అంతే అంతే! అంత ఖచ్చితంగా ఎలా చెప్పావ్ కిరణ్?"

"ఎలానా? మన పెళ్ళయిన దగ్గర్నుంచీ యీ విషయం నువ్విప్పటికే నూట డెబ్బై ఆరు సార్లు చెప్పావ్. ఇంక గుర్తులేక ఛస్తుందా! అయినా యీ ప్రపంచంలో నీకొక్కదానికే స్నేహితురాలు ఉన్నట్టు అస్తమానూ వసంతలక్ష్మి గురించే చెప్పి చెప్పి చావగొడితే ఎలా నీలూ!" బతిమాలే ధోరణిలో అడిగాడు కిరణ్ .

"వసంతలక్ష్మి కాదు అనంతలక్ష్మి. ఏదో ప్రాణస్నేహితురాలిని ఆరేళ్ళ తరవాత చూడబోతున్నానన్న ఆనందంలో తెలిసిన విషయాన్నే రెండోసారి చెప్పానే అనుకో. అంత మాత్రానికే ఇంత విసుగా!" అంటూ బుంగమూతి పెట్టింది నీలిమ.

"అదేలే.. ఏదో ఒక లక్ష్మి. ఏంటీ.. రెండోసారి చెపున్నావా? నీలూ నాదో సందేహం. అసలు నువ్వు లెక్కల్లో ఎలా పాసయ్యావు? రెండుకీ, నూట డెబ్బై ఆరుకీ బొత్తిగా తేడా తెలీట్లేదు నీకు" ఎద్దేవా చేస్తున్నట్టుగా అన్నాడు కిరణ్ .

"కిరణ్ .. ఇవ్వాళ నువ్వేమన్నా నేనస్సలు కోప్పడను. ఎందుకంటే ఆరేళ్ళ తరవాత మా అనంతని కలవబోయే ఉత్సాహంలో ఉన్నాను కాబట్టి. అయినా నీతో కబుర్లు పెట్టుక్కూర్చుంటే నాకు కుదరదు. నా బ్యాగ్ సర్దుకోవాలి" అంటూ వేరే గదిలోకి దారి తీసింది నీలిమ.

"ఏంటీ! నువ్వింకా బ్యాగు సర్దుకోవాలా? రెండు రోజుల నుంచి బ్యాగు సర్దడం తప్ప వేరే పనే చేయలేదు నువ్వు. అయినా ఏదో సంపూర్ణ భారతదేశ యాత్రలకి వెళుతున్నట్టు తెగ సర్దేస్తున్నావే! నువ్వు ఊరెళ్ళేది మూడు రోజులకే బుజ్జీ" అన్నాడు కిరణ్ కాస్త వెటకారంగా.

"మూడు రోజులకంటే ఒక్క నిమిషం కూడా ఎక్కువ ఉండడానికి నీ ఆమోదముద్ర లేదుగా!" అంటూ కిరణ్ కేసి దీనంగా చూసింది నీలిమ.

"మరీ అంత దీనంగా మొహం పెట్టకు నీలూ. పోనీ, నీకెన్నాళ్ళు ఉండాలనిపిస్తే అన్నాళ్ళు హాయిగా మీ అనంతతోనే ఉండిపో. సరేనా! నేనసలు ఫోన్‌లో కూడా డిస్టర్బ్ చేయను. ఇప్పుడు హ్యాపీనా!" బుజ్జగిస్తున్నట్టు చెప్పాడు కిరణ్ .

"నిజంగానా కిరణ్ .." అంటూ చిన్నపిల్లలా కేరింతలు కొట్టింది నీలిమ.

"అయినా నీలూ, నాదో సందేహం. ఇన్నేళ్ళు గడిచాక కూడా నీలాగా మీ స్నేహితురాలు కూడా ఇలాంటి చిన్న చిన్న విషయాలని గుర్తు పెట్టుకుంటుందంటావా?"

"ఎందుకు గుర్తు పెట్టుకోదు. కాలేజీ రోజుల్లో మేమిద్దరం ఒకే ప్రాణం అన్నట్టు ఉండేవాళ్ళం. అసలు కాలేజీలో మమ్మల్నిద్దరినీ అక్కాచెల్లెళ్ళేమో అనుకునేవారు తెలుసా! తప్పకుండా అనంత కూడా నాలాగే ఇవన్నీ తలచుకుంటూ ఉండి ఉంటుంది."

"అలా అయితే మంచిదేలే. నువ్వు హ్యాపీ.. నేనూ హ్యాపీ!" అన్నాడు కిరణ్ .

✸✸✸

మర్నాడు తెల్లవారుఝామునే లేచి ప్రయాణమైంది నీలిమ. నీలిమ అత్తగారి ఊరు నుంచీ అనంత ఉండే ఊరికి మొత్తం నాలుగు గంటల కారు ప్రయాణం. ఎంత తొందరగా స్నేహితురాలిని చూద్దామా అనే ఆరాటంతో తెల్లవారు ఝామున నాలుగింటికే బయలుదేరిపోయింది నీలిమ.

ఇంకా చుట్టూ చీకటి తెరలు అలముకునే ఉండటం చేత కిటికీలోంచి బయటికి చూసే వీలు లేదు. కాసేపు కునుకు తీద్దామంటే ఇన్నేళ్ళ తరవాత స్నేహితురాలిని కలవబోతున్నానని లోలోపల ఉరకలేస్తున్న ఉత్సాహం నీలిమని స్థిమితంగా కూర్చోనివ్వడం లేదు. వెళ్ళగానే అనంతతో ఏమేమి కబుర్లు చెప్పాలో తనలో తనే ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది నీలిమ.

కాలేజీ రోజుల్లో చేసిన అల్లరంతా గుర్తు చేయాలి. ఎప్పుడూ ఇద్దరం కలిసే తిరిగే వాళ్ళమని క్లాస్మేట్స్ అందరూ సరదాగా జంటకవులు అని పిలిచేవారే, విషయం గుర్తు చేయాలి. అనంతకి ఉన్న పెద్ద జడ చూసి కాలేజీలో అందరూ 'జడ.. దడ' అని ఆటపట్టించేవారే, అది గుర్తు చేయాలి. పరీక్షలకి వెళ్ళేప్పుడు దారిలో ఆటోలో కూర్చుని కూడా హడావిడిగా టెస్ట్ పేపర్లన్నీ తిరగేస్తూ ఉండేది కదా! అది కూడా గుర్తు చేయాలి. ఇంకా, అనంత వైపు ఆరాధనగా చూడడమే తప్ప ఎప్పుడూ మాట్లాడి ఎరుగని ఉంగరాల జుట్టు శ్రీనుని గుర్తు చేయాలి.

కాలేజీ రోడ్‌లో రోజా గులాబీలు కొనుక్కున్న 'రోజ్ గార్డెన్', ఇంకా, కాలేజీ దగ్గర ఉన్న సాయిబాబా గుళ్ళో చేసిన పూజలూ, వర్షాకాలమంతా దగ్గరుండి కాల్పించుకు కొనుక్కున్న మొక్కజొన్న పొత్తులు, ఐస్‌క్రీం బండి వాడి దగ్గర చిన్నపిల్లలతో పోటీ పడి కొనుక్కు తిన్న చాకోబార్లు, కాలేజీ పిక్నిక్కులు, కలిసి చూసిన బోలెడు సినిమాలు.. ఇద్దరం కలిసి చదువుకున్న మూడేళ్ళలో ఇంకా ఎన్నెన్ని సరదాలూ, అల్లరి పనులు.. అవన్నీ అనంత సమక్షంలో మరోసారి గుర్తు చేసుకోవాలి. అంతే కాదు, ఇప్పుడు అనంత ఉంటున్నది మేము చదువుకున్న ఊర్లోనే కాబట్టి ఇద్దరం కలిసి ప్రదేశాలన్నీ చుట్టేసి రావాలి.

ఏవిటో.. అంతటి ప్రాణస్నేహితులమే అయినప్పటికీ తరవాత కలుసుకోడానికే కుదరలేదు. అసలు మేమిద్దరం ఒకళ్ళు లేకుండా ఇంకొకళ్ళం పెళ్ళే చేసుకోకూడదు అనుకునేవాళ్ళం. కానీ, విధి వక్రించి ఇద్దరమూ ఒకళ్ళ పెళ్ళికి ఒకళ్ళు వెళ్ళలేకపోయాం.

డిగ్రీ అయ్యాక ఇద్దరం చెరో దిక్కున 'పీజీ' లో చేరాల్సి వచ్చింది. ఆ రోజుల్లో కలవడానికి కుదరకపోయినా కనీసం ఫోనుల్లో అయినా తరచూ మాట్లాడుకునేవాళ్ళం. 'పీజీ' అయిపోతూనే నాకు ఒక మంచి కంపెనీలో ఉద్యోగం రావడంతో వెంటనే మూణ్ణెల్లు ట్రైనింగుకి వెళ్ళాల్సి వచ్చింది. సరిగ్గా ఆ సమయంలోనే మంచి సంబంధం కుదిరిందని అనంతకి పెళ్ళి చేసేశారు వాళ్ళింట్లో వాళ్ళు. అలా అనంత పెళ్ళికి నేను వెళ్ళలేకపోయాను.

పెళ్ళయ్యాక ఓ రెండేళ్ళ దాకా అనంత వాళ్ళ అత్తగారింట్లోనే ఉండాల్సి వచ్చింది. వాళ్ళ ఊరులో ఫోన్ సిగ్నల్ కూడా సరిగ్గా ఉండదు. పైగా వాళ్ళది కాస్త సంప్రదాయాలు, ఆచారాలు ఎక్కువ పాటించే కుటుంబం కావడం మూలానా రెండేళ్ళలో అనంతతో మాట్లాడడానికి ఎక్కువ కుదిరేది కాదు. ఎప్పుడో ఒకసారి క్షేమ సమాచారాలు మాత్రం తెలుసుకుంటూ ఉండేవాళ్ళం.

ఆ సమయంలోనే కిరణ్‌తో నా పెళ్ళి నిశ్చయమైంది. అనంతకి ఫోన్ చేసి చెప్పాను. అనంత వాళ్ళ మామగారి తమ్ముడి భార్య ఎవరికో సుస్తీగా ఉందని వాళ్ళత్త గారు ఊరు వెళ్ళారట. అంచేత తను పెళ్ళికి రావడానికి కుదరడం లేదంది అనంత.

ఏవిటో.. అమ్మాయిల జీవితం పెళ్ళి తరవాత చాలా మారిపోతుంది. చాలాసార్లు నిర్ణయాధికారం వాళ్ళ చేతుల్లో ఉండదు, పరిస్థితులకి తగ్గట్టు నడుచుకోవడం తప్ప. ఏ పని చేయాలన్నా పెళ్ళి కాక మునుపులా కాకుండా, తన కంటే ముందు తనకంటూ ఏర్పడిన కుటుంబం గురించి ఆలోచించాల్సి వస్తుంది. అంతదాకా పుట్టింట్లో హక్కులనే అనుభవించిన అమ్మాయిలకి ఇప్పుడు కొత్తగా బాధ్యతలు వచ్చి పడతాయి. అదంతే!

తర్వాత కొన్నాళ్ళకి అనంతకి ఓ బాబు పుట్టాడని కబురు తెలిసింది. అప్పటికి మేము ఉద్యోగరీత్యా వేరే రాష్ట్రంలో ఉండటం మూలానా అప్పుడు కూడా అనంతని కలవలేకపోయాను. మరి కొన్ని రోజులకి అనంత వాళ్ళాయన ఉద్యోగరీత్యా యీ ఊరు వచ్చి కాపురం పెడుతున్నామని అనంత చెప్పింది. సరిగ్గా అప్పుడే కిరణ్ , నేనూ ఉద్యోగరీత్యా విదేశాలకు వెళ్ళాల్సి వచ్చింది. అలా వెళ్ళి ఇప్పటికి రెండున్నరేళ్ళు గడిచిపోయాయి. ఇన్నేళ్ళలో ఎవరి జీవితాలతో వారు తలమునకలై ఉండటం వల్ల అడపాదడపా క్షేమసమాచారాలు తెలుసుకోవడం మినహా అనంతతో ఎక్కువ మాట్లాడింది లేదు.

ఇన్నేళ్ళయినా కనీసం అనంత పెళ్ళి ఫోటోలు గానీ, బాబు ఫోటోలు గానీ నేను చూడనేలేదు. అలాగే నా పెళ్ళి ఫోటోలు కూడా అనంత చూడలేదు. ఇప్పుడు ఇద్దరం కలిసి యీ ఊసులన్నీ పంచుకోవడం ఎంత సంబరంగా ఉంటుందో తలచుకుంటేనే మనసు ఉప్పొంగిపోతోంది.

మొత్తానికి ఏదయితేనేం.. ఇన్నేళ్ళు కలవలేకపోయాం అనే బాధ, ఇన్నేళ్ళ తరవాత మళ్ళీ స్నేహితురాలిని కలవబోతున్నానన్న ఆనందం రెండూ కలిసిపోయి ఓ చిత్రమైన మనఃస్థితిలో ఉంది నీలిమ.

అలుపన్నది లేకుండా పరిగెడుతోన్న నీలిమ ఆలోచనలకి కళ్ళెం వేస్తూ డ్రైవర్ చెప్పాడు ఊళ్ళోకి వచ్చేశామని. "ఆలోచనల్లో పడి గమనించనే లేదు.. అప్పుడే నాలుగు గంటల ప్రయాణం అయిపోయిందా!" అని ఆశ్చర్యపోయింది నీలిమ. నీలిమ చెప్పిన అడ్రస్ గురించి వాకబు చేస్తూ వెళ్ళి డ్రైవర్ ఓ ఇంటి ముందు ఆపాడు కారు.

❋ ❋ ❋

ఇన్నేళ్ళ తరవాత అనంతని చూసిన సంతోషంలో ఆనందబాష్పాలు వచ్చాయి నీలిమ కళ్ళల్లో. హాల్లో గోడకి ఉన్న అనంత ఫ్యామిలీ ఫోటో చూసి చాలా ముచ్చట పడింది నీలిమ. ఇన్నేళ్ళలో అనంత పెద్దగా ఏం మారలేదు, కొంచెం బొద్దుగా మాత్రం అయిందనిపించింది. ఇరువురి మధ్యా కుశల ప్రశ్నలు అయ్యాక, అమెరికా నుంచి తెచ్చిన బహుమతులు ఇచ్చాక, వేడి వేడిగా ఇడ్లీలు పెట్టింది అనంత. ఇద్దరూ కలిసి కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఫలహారం ముగించారు.

ఈలోపు అనంత శ్రీవారనుకుంటా హాల్లోకి వచ్చారు. "అమెరికా నుంచి వచ్చిన నా ఫ్రెండు" అంటూ నీలిమని పరిచయం చేసింది. చాలా ముభావంగా ఉండే మనిషల్లే ఉంది. నీలిమని పరిచయం చేయగానే నమస్తే చెప్పి క్షణంలో వెళ్ళిపోయాడు. "మా అత్తగారి వైపు అంతా బాగా సాంప్రదాయక కుటుంబం. పరాయి ఆడవాళ్ళతో ఎక్కువగా మాట్లాడరు నీలూ" అంటూ వాళ్ళాయన ప్రవర్తనకి వివరణ ఇచ్చింది అనంత.

కాసేపు ఆ మాటా యీ మాటా చెప్పుకుని పెళ్ళి ఫోటోలు చూసుకునే కార్యక్రమం మొదలెట్టారు. అనంత తన పెళ్ళి ఫోటోలు చూపిస్తూ వాళ్ళ అత్తింటి వైపు వాళ్ళని పరిచయం చేయడం కన్నా ఎక్కువగా వాళ్ళ ఆస్తిపాస్తుల వివరాలు, నగా నట్రాకి సంబంధించిన కబుర్లే ఎక్కువగా చెప్పింది. వాళ్ళ బావగారి కన్నా తన భర్త సంపాదించిన ఆస్తే ఎక్కువనీ, చుట్టాలందరిలోనూ వాళ్ళాయనకి చాలా గొప్ప పేరుందని ఎంతో మురిపెంగా చెప్పింది. నీలిమ పెళ్ళి ఫోటోలు చూపిస్తున్నప్పుడు కూడా అనంత ప్రశ్నలన్నీ పట్టుచీరలు, పెట్టుపోతల గురించో, నగల గురించో, లేకపోతే ఆస్తుల చుట్టూనో తిరిగాయి.

బాబు ఫోటోలు చూస్తూ చాలా ముద్దుగా ఉన్నాడంది నీలిమ. "బాబు మా అత్తగారి దగ్గరే ఉంటాడే! అక్కడ అందరికీ ఎంత మురిపెమో వాడంటే. అందరం చాలా గారాబంగా చూసుకుంటాం వాడిని. అసలే ఇంతటి ఆస్తికి ఏకైక వారసుడాయే!" చిత్రంగా చేతులు తిప్పుతూ చెప్పింది అనంత.

టిఫిన్ చేయడానికి డ్రైవరుని పిలుద్దామని అనగానే, "మీ కారు కొత్తదా? మా పెళ్ళప్పుడే కారు తీసుకున్నారు నీలూ ఈయన" అంటూ కాసేపు వాళ్ళ కారు ఘనతని గూర్చి వివరించింది అనంత.

స్నేహితురాలి ప్రవర్తన నీలిమకి చాలా చిత్రంగా అనిపించింది. భర్తంటే ఉన్న అమితమైన ప్రేమ కొద్దీ అతని ప్రయోజకత్వాన్ని గొప్పగా చెపుతుందేమోలే అని తనకు తానే సర్దిచెప్పుకుంది.

వెంటనే ఆలోచనల్లోంచి తేరుకుని "అనంతా, మన కాలేజీ దగ్గర సాయిబాబా గుడి గుర్తుందటే నీకు. ఎలా తిరిగేవాళ్ళమో కదా గుడి చుట్టూ" అడిగింది నీలిమ.

"అవునే.. అన్నట్టు సాయిబాబా గుడికి దగ్గరలోనే ఒక ఫ్లాటు ఉంది మాకు. ఇప్పుడు ఆ ఏరియాలో ఎంతెంత రేట్లనుకున్నావ్ ! అయిదు సెంట్లు భూమి ఇరవై లక్షలు అయిందే! అక్కడొక పెద్ద సొంతిల్లు కట్టుకోవాలని అనుకుంటున్నాం. యీ ఇల్లు అద్దెకే అయినా, ఊర్లో మా అత్తగారు వాళ్ళుంటున్న ఇల్లు ఈయన కట్టించిందే. ఇది కాక ఇంకా మూడు ఫ్లాట్లు, ఐదెకరాల పొలం కూడా ఉంది. పేరుకి గవర్నమెంటు ఉద్యోగమే అయినా గానీ పై రాబడి చాలానే ఉంటుందే ఈయనకి. సాఫ్ట్వేరు వాళ్ళకంటే కూడా ఎక్కువ సంపాదిస్తున్నారని చుట్టాలందరూ ఒకటే దిష్టి పెట్టేస్తున్నారనుకో!" అంటూ గట్టు తెగిన గోదారిలా చెప్పుకెళ్ళిపోతోంది అనంత.

విషయం ఎటో వెళ్ళిపోతోందని గమనించిన నీలిమ "కాలేజీలో ఉన్నప్పుడు మొక్కజొన్న పొత్తులు తెగ తినేవాళ్ళం కదా అనంతా.." అనగానే "ఇప్పుడసలు బయట కొనుక్కుని తినట్లేదే మా పొలంలో పండినవే పంపిస్తారు మా అత్తగారు వాళ్ళు" అని గొప్పగా బదులిచ్చింది అనంత.

ఏ ప్రస్తావన తెస్తే ఏమంటుందో తెలీక "ఇంకా.. ఎలా సాగుతోందే జీవితం?" అంది నీలిమ. "నాకేంటే.. బ్రహ్మాండంగా ఉన్నాను. పీజీ చేసినా గానీ నీకు ఉద్యోగం చేయాల్సిన ఖర్మేం పట్టింది అంటారు ఆయన. ఏ లోటూ లేకుండా హాయిగా ఉన్నాను. అన్నట్టు నీలూ, మీ ఇద్దరికీ కలిపి ఎంతొస్తాయే? బాగా మిగుల్తాయా? నెలకి ఎన్ని లక్షలు వెనకేస్తారేంటి?" అని గడగడా అడిగేస్తోన్న అనంత ప్రశ్నలకి ఎలా బదులివ్వాలో తెలీక మహా ఇబ్బంది పడిపోయింది నీలిమ.

యీ వివరాలన్నీ అడిగిందని ఏమీ తప్పనిపించలేదు గానీ, ఇలా ఆస్తులు, గొప్పలు చెప్పుకోవడం తప్ప వేరే ఏ ఆలోచనా, అనుభూతి లేనట్టు ప్రవర్తిస్తున్న అనంత తీరు చాలా ఇబ్బందికరంగా అనిపించింది నీలిమకి. విడిపోయిన ఎన్నో ఏళ్ళ తరవాత మళ్ళీ స్నేహితురాలితో కలసి కాలేజీ జ్ఞాపకాలు గుర్తు చేసుకుందామని ఎంతో ఆశగా వచ్చిన నీలిమకి అక్కడి పరిస్థితి చూసి చాలా నిరుత్సాహంగా అనిపించింది.

మూడేళ్ళు కలిసి చదువుకున్న రోజుల్లో కుటుంబ ఆర్థిక పరిస్థితుల గురించైనా కనీసం మాటవరసకి కూడా ఎప్పుడూ మాట్లాడుకోలేదు. అలాంటి నా స్నేహితురాలు అనంతలో ఇప్పుడెంతటి మార్పు చూస్తున్నాను? అంత చదువుకున్న అనంతేనా ఇలా ప్రవర్తిస్తోంది! అని ముక్కున వేలేసుకుంది నీలిమ.

ఇలాంటి అతిశయాలు, భేషజాల కబుర్లతో రోజంతా గడిచిపోయింది. సాయంత్రమయ్యేసరికి నీలిమ ఇబ్బంది కాస్తా చిరాకుగా రూపాంతరం చెందుతోంది. వెంటనే తిరిగి వెళ్ళిపోవాలని నిర్ణయించుకుని అనంత నొచ్చుకోకుండా ఎలా చెప్పాలా అని ఆలోచించింది.

"అనంతా.. అసలైతే నీ దగ్గర కనీసం నాలుగు రోజులైనా ఉందామనుకున్నానే! కానీ, ఎల్లుండి ఆఫీసుకి సంబంధించిన ఒక అర్జెంటు మీటింగ్ ఒకటి వచ్చి పడింది. అందుకని తొందరగా వెళ్ళాల్సి వస్తోంది" అని అబద్ధం చెప్పింది నీలిమ వేరే గత్యంతరం లేక.

దానికి స్పందిస్తూ అనంత "అందుకేనే నేను మాత్రం ఉద్యోగం, సద్యోగం అంటూ పెట్టుకుని తిప్పలు పడదల్చుకోలేదు. ఆయన కూడా చాలా బిజీగా ఉంటారు ఎప్పుడూ. అస్తమానూ ఆఫీసు ఆనుంచి ఒకటే ఫోన్లు వస్తుంటాయి. స్థిమితంగా పదినిమిషాలైనా కూర్చోడానికి లేదనుకో!" అంటూ మళ్ళీ మొదలు. మరిక ఆలస్యం చేయకుండా స్నేహితురాలి దగ్గర సెలవు పుచ్చుకుని తిరుగు ప్రయాణమయ్యింది నీలిమ.

కనీసం వారం దాకా తిరిగి రానన్న నీలిమ ఒక్క రోజులోనే తిరిగి వచ్చేసరికి కిరణ్ చాలా ఆశ్చర్యపోయాడు. చిన్నబోయిన నీలిమ మొహం చూసి ఏదో అడగబోయేంతలో నీలిమ కిరణ్ భుజం మీద తల వాలుస్తూ "ఏంటో కిరణ్ .. అన్నీటికీ ఉన్నట్టే స్నేహానికి కూడా కాలపరిమితి ఉంటుందేమో అనిపిస్తోంది. కేవలం జ్ఞాపకాలు మాత్రమే కాలాతీతమైనవి గానీ, వ్యక్తులు కాదేమో!" అంటూ వేదాంత ధోరణిలో చెప్పుకుపోతోంది నీలిమ.

మధురవాణి గారు గత ఐదేళ్ళుగా జర్మనీలో నివసిస్తున్నారు. జీవశాస్త్రంలో డాక్టరేటు పూర్తి చేసి ప్రస్తుతం జీవశాస్త్ర సంబంధిత పరిశోధనలోనే సైంటిస్టుగా పనిచేస్తున్నారు. తన ఆలోచనలు, అభిప్రాయాలు 'మధురవాణి' బ్లాగులో వ్రాస్తూనే అప్పుడప్పుడూ కథలు కూడా వ్రాస్తుంటారు. తెలుగు పుస్తకాలు చదవడం, తెలుగు పాటలు వినడం, ఫోటోలు తీయడం మధురగారి అభిరుచులు. http://madhuravaani.blogspot.com

NEW

Click here to share your comments on this story